

hundre Lovgivningsmagtens fulde Frihed til at bestemme Fattigvæsenets Begreb eller de Undtagelser fra de offentlige Ydelser, som man til enhver Tid finder nødvendige, saa maa de af mig nævnte Love alle være grundlovsstridige. Desuden er ikke blot Lovet af 1856 anvendt saaledes, som den senere er udviklet, men det ærede Medlem her ved min Side (Thorup) har fuldstændig Ret i — hvilket ogsaa selv fra Formandsstolen for nogle Aar siden blev paaberaabt som et af Bedrifterne for, at man stod frit i disse Forhold overfor Grundlovens Bestemmelser — nemlig deri, at Regeringen gjenuem sit Forslag til Fattiglovgivningen har paa væsentligere Punkter hævdet samme Bestemmelser; det kommer man ikke fra, enten det er ældre eller yngre. Det er ikke Sagen, men Sagen er, at disse Ydelser til disse Folk af det Offentlige kan ikke betragtes som henhørende til Begrebet „Fattigvæsen“ under § 30 b; det er det, der er det Afgjørende. Naar det dernæst hedder: Vi kunne ikke bestemme Regler for Eftergivelse af Fattigvæsenet — det er jo det, dette Lovforslag tilbøls gaar ud paa, og som dets Titel lyder — saa tror jeg ikke, at der hverken i Grundloven eller i den kommunale Lovgivning findes bestemte Regler for Eftergivelse, der bestemmes ingen uforanderlige Regler om, at det skal være Kommunerne; tværtimod, jeg finder det meget ufornuftigt, at lade det være regelløst, saaledes som det efter den nuværende Lovgivning er og der ved overlade det til 1,500 — eller 1,000, 1,200 eller hvormange det nu er — Kommunalbestyrelser at skønne i Øst og Vest til 700 forskellige Verdenshjørner; vi burde for ensartede Tilfælde have bestemte Regler. — Jeg tror aldrig, at Lovgivningsmagten har frastræbet sig nogen Ret i den Henseende og burde heller ikke gjøre det. Selv om man vil lade Meget hvile paa Afgjørelse ved de lokale Bestyrelseres Skjøn, saa er visse Hovedregler i saa Henseende ønskelige fra Lovgivningsmagtens Side, og at Lovgivningsmagten kan bestemme Regler for Eftergivelse, altsaa ogsaa bestemme den Eftergivelse, som § 4 her omtaler — hvilket er en virkningsfuld Eftergivelse — det kan der ikke være to Meninger om, at dette er i Henhold til Grundloven, men hvad man ellers kunde finde at være hensigtsmæssigt, det er en anden Sag. Jeg vilde ønske, at

der under Forslagets videre Behandling kom end yderligere Bestemmelser med Hensyn til Eftergivelse af Fattighjælp. Der staar i § 4, at den bliver at eftergive i dette Tilfælde. Men der er mangfoldige Tilfælde, hvor der ingen Begjæring kommer til at foreligge, og jeg vilde ønske, at det blev fastsat som Regel, at enhver Kommunalbestyrelse mindst en Gang hvert Aar og ellers, naar der forelæa særlig Begjæring, havde at tage det Spørgsmaal op til Forhandling og Overveielse, om der foreligger Tilfælde, hvor det vilde være rigtigt at eftergive Fattigforsørgelsen, og at dette navnlig foregik regelmæssig hvert Aar, inden Valglisterne affattedes. Jeg tror, at en saadan Forpligtelse igjennem Lov til en Gang om Aaret fra Kommunalbestyrelsens Side, at tage hele dette Spørgsmaal op til human Behandling, vilde fri Kommunalbestyrelserne for en Del Besvær og give dem Veilighed til at udøve en Virksomhed paa det Omraade i human Retning. Det vilde jeg ønske, at man netop med Hensyn til Eftergivelsen vilde lade optage ved Siden af andre Regler, som man maatte fastsætte ved Eftergivelsen. Jeg maa derfor efter de Betragtninger, jeg har nævnt, fastholde, at der i og for sig efter Grundlovens Ord og i Henhold til Lovgivningsmagtens Praxis, ikke foreligger saa meget som en Veig her, naar man vil stille det op imod os, at vi af Frygt for at fortolke Grundloven bort skulde undgaa at gaa ind paa de Bestemmelser, her foreligge.

Hvad iøvrigt de Bestemmelser angaar, har jeg med Interesse læst Udvalgets Betænkning fra i Fjor igjennem, og selv om der er adskillige Udtryk og Vendinger der, man ikke kan tiltræde, glæder det mig dog, at høre Forslagsstilleren (P. Holm), som ganske var med ogsaa til disse Indstillinger, slutte sig dertil og udtale Ønsket om, at man vedtog et Lovforslag i Henhold til disse Indstillinger eller med de Ændringer eller nærmere Udviklinger, som en Behandling af de forskellige Spørgsmaal kunde føre til her i Thinget. Men det forekommer mig, at den ærede Forslagsstiller var, hvad jeg vil kalde det Modsatte af sangvinisk, for besteden i sine Arav. Han opstillede den Forventning, at Folkethinget vilde godkende den Retning, den Aand, og de Tanker, der vare nedlagte